Oğlan ve Dans Eden At

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Dans Eden At

Ebru Mina TOMURCUK

Leo, kasabanın kenarında, yolun asfalttan yumuşak toprağa döndüğü yerdeki küçük mavi bir evde yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; küçük ve narin, sıcak açık kahverengi tenli ve kısa dalgalı koyu kahverengi saçlıydı. Yuvarlak ela gözleri her şeyi fark ederdi ve burnunun üzerinde birkaç çil dans ederdi. Her cumartesi, küçük bez çantasında elma ödülleriyle Güneşli Çayır Barınağı'na yürürdü.

Barınak yumuşak seslerle doluydu: saman çiğneyen keçiler, mırıldanan tavuklar, ahırda uğuldayan bir radyo. Bakıcı Bayan Ada, yeşil iş gömleği ve geniş hasır şapkasıyla, siyah topuzunda gri tutamlar vardı. Sıcak kehribar gözleri ve gülümsediğinde kırışan gülüş çizgileri vardı. "Tekrar hoş geldin, Leo," dedi ona bir kova uzatarak. "Hayvanlar seni özledi."

Bir sabah barınağa yeni bir at geldi. Kestane rengiydi, krem rengi keten yeleli ve kuyrukluydu, yüzünde beyaz bir leke ve iki bacağında beyaz çoraplar vardı. Mavi başlığı sadeydi ama meraklı ve sakindi. Leo bir havuç uzattı. At kokladı, sonra omzuna nazikçe burnuyla dokundu. "Adı Yonca," dedi Bayan Ada. "Müziği çok sever."

Leo kısa sürede Bayan Ada'nın ne demek istediğini anladı. Ahırdaki radyo yumuşak bir ezgi çaldığında Yonca'nın kulakları dikilirdi. Başı yavaşça sallanırdı. Kuyruğu tempoyla savrulurdu. Bir ön toynağı yere vururdu, tak, tak, tak, sessiz bir davul gibi. Leo sevinçle güldü. "Dans ediyorsun!" dedi. Yonca yumuşak koyu gözlerini kırptı ve yeniden sallandı. Bu, gördüğü en mutlu at dansıydı.

O günden sonra Leo her cumartesi Yonca'yı ziyaret etti. Küçük radyosunu getirip bir çit direğinin üstüne koydu. Hafif bir şarkı başladığında Yonca adım atıp sallanıyor, Leo da yanında sallanıyordu. Esintideki yapraklar gibi birlikte hareket ediyorlardı. "Sol, sağ, yavaş," dedi Leo usulca. Yonca onun sesini izledi, sabırlı ve şakacı. Dostlukları her ezgiyle büyüdü.

Bayan Ada onları ahır kapısından izledi, nazik ve kararlı gülümsemesiyle gülümseyerek. "Siz ikinizde özel bir şey var," dedi. "Bunu paylaşmak ister misiniz? Gelecek ay barınakta bir aile günü var." Leo'nun gözleri kocaman açıldı. "Bir gösteri mi?" diye sordu. Yonca başını aşağı yukarı salladı, sanki her kelimeyi anlıyormuş gibi. Leo göğsünde mutlu bir kıpırtı hissetti.

Ahırın arkasındaki küçük yuvarlak avluda çalışmaya başladılar. Leo yumuşak, yavaş ezgiler seçti, yüksek veya hızlı hiçbir şey yoktu. Bayan Ada tempoyu tutmak için düdüğünü usulca çaldı. "Dikkatli adımlar," diye seslendi. "Güzel ve sakin." Yonca sağa, sonra sola sallandı, krem rengi yelesi havada süzüldü. Leo yanında yürüdü, kırmızı spor ayakkabıları ritimle adım attı. Bazen hata yapıp güldüler.

Bir şarkı zordu. Ortasında hızlı bir bölüm vardı ve Yonca çok hızlı adım atıp çite çarptı. Leo boynunu okşadı. "Sorun değil," dedi. "Tekrar deneyelim, daha yavaş." Ezgiyi kendisi mırıldandı, yumuşak ve düzenli. Yonca dinledi, sonra ritmi yeniden buldu. Beyaz çorapları düzgünce kalktı. Çalışmak mükemmel olmakla ilgili değildi. Birlikte olmakla ilgiliydi.

Bayan Ada şans getirsin diye Yonca'nın keten yelesine ince bir kırmızı kurdele ördü. "Gösteri için," dedi. Yonca mavi başlığı ve parlak kurdelesiyle çok şık görünüyordu. Leo kestane rengi tüylerini parlayana kadar fırçaladı. Çantasını ödüllerle doldurdu ve selam vermeyi çalıştı. "Hazırız," dedi Yonca'ya. At yelesini savurdu ve yumuşak, mutlu bir kişneme çıkardı.

Aile günü sabahı barınak ziyaretçilerle doluydu. Çocuklar ağılların arasında koşuyor, anne babalar battaniyeler ve sepetler taşıyordu. Leo'nun kalbi hızla çarpıyordu ama Yonca yanında sakin duruyordu, sıcak nefesi omzundaydı. "Tıpkı çalışmadaki gibi," diye fısıldadı. Bayan Ada hasır şapkasını düzeltti ve onlara başparmağıyla onay verdi. "Harika olacaksınız," dedi.

Bayan Ada kalabalığın önünde durdu ve gösteriyi tanıttı. "Arkadaşlar, Leo ve Yonca ile tanışın," dedi sıcak bir sesle. "Paylaşacakları yumuşak bir dansları var ve bu doğrudan kalplerinden geliyor." Seyirciler battaniyelere yerleşti. Leo küçük radyosunu açtı. Yumuşak bir ezgi çimenlerin üzerinde süzüldü. Yonca'nın kulakları kalktı. Bir, iki kez sallandı, sonra zarifçe avluya adım attı.

Leo yanında yürüdü, parlak ve rahat gülümsemesi ışıldadı. Yonca müzikle sallandı, başı sallanıyor ve toynağı usulca yere vuruyordu. Yavaşça bir daire çizdi, kırmızı kurdelesi dalgalandı. Leo eğilip selam verdi ve Yonca da başını eğerek ona uydu. Ezgi söndü. Bir saniye kimse kımıldamadı. Sonra herkes dans eden atı alkışladı ve tezahürat yaptı.

Yonca yumuşak koyu gözlerini kırptı ve ilk tanıştıkları günkü gibi Leo'nun omzuna burnuyla dokundu. Leo güldü ve boynuna sarıldı. En çok Bayan Ada alkışladı. "Görüyor musun?" dedi. "Sevinç birçok şekilde paylaşılabilir." Kalabalıktaki küçük bir kız kollarını açarak sallandı, tıpkı Yonca gibi dans etmeye çalıştı. Leo ona mutlulukla el salladı.

Gösteriden sonra insanlar Yonca'yı görmeye ve keten yelesini okşamaya geldi. "Ona nasıl öğrettin?" diye sordu bir oğlan. Leo gülümsedi. "Ona ben öğretmedim," dedi. "O zaten müziği seviyordu. Ben sadece onunla birlikte dinledim." Yonca oğlanın cebine burnuyla dokundu, bir ödül umuduyla ve herkes güldü. Dostluk, diye düşündü Leo, en güzel müzikti.

O akşam Leo tozlu yoldan eve yürüdü, yorgun ve mutlu. Gökyüzü şeftali ve altın rengine döndü. Çantasında bir elma ödülü kalmıştı. Onu Yonca için saklamıştı ama gelecek hafta iki tane getirecekti. Bayan Ada ahır kapısından el salladı, radyo yumuşak, son bir ezgi çaldı ve Yonca ağılında usulca sallandı.

Leo sevincin her zaman kelimelere ihtiyaç duymadığını öğrendi. Bazen bu, sallanan bir at, yumuşak bir şarkı ve yanındaki bir arkadaştır. Yonca ona herkesin kendi müziğiyle hareket ettiğini ve o müziği paylaşmanın onu daha tatlı yaptığını öğretti. Barınakta, her cumartesi, dans eden at ve gülümseyen oğlan hâlâ birlikte sallanır ve bütün çayır biraz daha aydınlanır.